

B A J A

vagyis tartalom heti lap

Szerkesztőség

hova a lap szellemi részét illető közlemények küldendők:

Rochostraza 42. szám

Az előfizetési pénzek és hirdetési díjak Nány Lajos könyvnyomdá-jába küldendők.

—1892—

Előfizetési árak
 Egész évre ..... 3 ft — kr
 Fél ..... 2 ft 50 kr.
 Negyed ..... 1 ft 25 kr.
 Tanulóknak egy évre 3 ft — kr

Hirdetések
 a legelőnyösebban számoltatnak

Megjelen minden vasárnap.

Kégyes szám ára 8 kr.

Kéziratok nem adnak vissza.

Baja, 1882. szeptemberhő 19. György Aladár és Bácska.

A Föld és népe i ezann maúlábán György Aladár Bácskáról új jellemzést bocsátott világgá, mely kultúránk Bács megyében diák felhabarodást szült, s annak az összes, Bács megyében megjelent lapok kifejezést adtak.

Mi napirendű témák a tulajdonság, s Bács megye szeritünk, szegényedő bírálat felett, s csak arra szorítottunk, hogy a jellemzést visszatartsák.

A kérdés ismét napirendű lett hozva Zichy Jenő úr által, s György Aladár Zichy vezérre, a saját kritikát részben enyhítve, mint gondos orvos az állapotára bizott betegre, kinek felgyógyulása s meggyógyulása nagyon is szívára fekszik, édes porba burkolva, adja be a keserű lapjait.

A dolog éle az által csakugyan jobban, a saját kritika ellen, hátrá sokkal veszt, emélt, ha György Aladár úr is zivvel felt volna új féle magyarázatot adni száraz állításnak.

Habár Zichy Jenő úr minden sorából, minden szavából látszik a jóindulat, az őszinte jóakarat, melyvel meggyűnk sorsának jobbra fordulásá iránt érzi, meg is Bács megyének egymagáért, a többi megyékkel egyként. Történet felhozása, élet is bizonyos tekintetben új írára terelte, melyen haladva, a színésznek legelőtöbbi pontját, leginkább az árnyas helyek vésszőhettek emlékeztetle.

Bács megye nem oly csunya fészek, mely egymagában érdenél meg az ily kritikát.

Szeretett hazánk a végezt sújtó keze által sokszor volt oly mértékben megtámadva, hogy mai fenállása az isteni

gondviselés útosszerzéségére enged kifestveketeni.

A honlapitási nagy munka, tatár, török támadások által csaknem megsemmisült.

Ezen maradvány magyarnép, száználkon keresztül úgy magára utalva, élő bástyája volt az európai nyugalom nemzetünk, s meg hazájának megvédeke körül legondaszerű hátsátságot állítva, sok ízben keresztől diadalmasan verte vissza a félvad népek dúló aradatait, s meg a létért való küzdelemben pusztult vagyona, életet legjobbjai, teste számos sebhelyt verezett, sőt gyakran a nyugot nemzeteké üsszőlései, még belső szakadás is idézett elő, addig nyugot népei a béke áldásos révében a civilizáció, a művelődés, s szellemi és anyagi jólét megcsinálódására fordultak összes erejüket.

Majd a titáni övédelem dacára is elbukott nemzetünk, országunk három részre, százdolcon keresztül, felosztva birtokkoltatott, az erők szétforgásolva, a megsemmisüléshez jutottak.

Képratan nagylelkű nemzetre, még aztán, hogy szerves részei meggyezésben egyedültek, századokon keresztül, mondhatjuk a legutabb időkig, újabb és újabb megpróbáltatásokhoz kellett.

A mint küzdött e nép hazájátért századokon keresztül, úgy kellett nemzetiségőrt is később folyton küzdenie.

Osoda-e, hogy e rokonnál nélküli nemzet, ezrel éves viláros küzdelem után elmaradt szomszédjaitól?

Bizonýra nem, sőt a história tanúságait, akkor, midő felannyi, vagy annál kevesebb ily veszedelmek közlő népek teljesen megsemmisültek, addig: megfogva bár, de törve nem, el magyart e hazán.

De nem csak hazáját, nem csak nemzetiségőrt véltte meg a magyar, hanem,

midőn küzdelemi közepette pillanatnyi békét élvezett, egész rohammal, ére fajt jeltörzék higgadt törelvéssel fogott a művelődés reorganizálás s létesítést oly intézményekkel szemben, bállességek, melyek a művelő nyugot népünk csak nagy érdédozatt, nagy hatátságszó mellett léptettek fölére.

Ezen história tények igazolják, hogy honunk különböző területein, más-más fokú fejlődést ér el a civilizáció, ezen tények igazolják, hogy azon területek, melyek a veszedő közéletben közlemben leginkább szenvedtek, leginkább elmaradtak.

Mi természetesebb tehát, hogy Bács megye mely legrosszabb volt a török, majd a nemzet hitonai maradván alatt, úgy nemzetiség, mint szellemi-élet bizonyos tekintetben elmaradt más megyéktől, oly anyagotól, hol hazafias főurat, a nemzet nagyjai, maguk vezették hatálmilag, szellemileg a polgárságot, míg nálunk idegen főurat, idegen elnök nyomonása alatt közszellem ki sem fejlődött.

Ezek tények, száraz tények.

A kritikus, vagyis ezen kérdésnél inkább az ítélő, hihát követ el akkor, midőn sító ítéletet, az óhaj maximum mára aistja, midő a teoria legkevesebb kivármálval hasonlított össze a tényleges állapotot, monda ki a lejutó ítéletet.

Nem tekintni még azt sem, hogy Bács megye területe, kizsárvulva a honlakókól, idegen nemzetiségűekkel telepített meg, kik főczdál a vagyonszerzésű úzrak, a közjólét, a haza iránti nemes ambíciókát úgy szolja, jelt sem adtak, kik e szerint sok időn keresztül maucsul utasítottak vissza minden kultúr törekvést, mely végződszában a haza dicsőségére szolgált volna.

De Bács megyének még egy speci-

ális viszonya is van, mely szintén léltő figyelembe veendő.

Ez közéleti eszközöknek gyarlósága.

Mig más megyékben apró-cseprő helyek szét vasúti összeköttetések létesítettek, addig Bács megye a kombinációból minélj távol.

Az agyag és homokos talaj aztán az évszázak jó részében megakadályozták a sűrűbb értékzést is. Így a társulások alakdájai csaknem felkzárhatlan voltak. Más más megyék, talaj viszonyai segítségével, ócskó szerről jó utakhoz jutottak, addig Bács megye lakói csak vagyunk magyarszének fejlődésükért teremthetik meg a kereshő jó utat, s azt is folytonos s nagy áldozattal bírnak fenntartani.

Bizony, gyakran saját szájában is megfullad az ember.

Sokat, igen sok lehetne még felhozni arra nézve, hogy Bács megye mendezt dacára is megállja az összehasonlítást az ország több megyéjével.

Van azonban sok tenni való úgy nálunk, mint más megyében is, s ha György Aladár úr szavait oly intencióból meríti, mint gr. Zichy Jenő úr, úgy bizonyára nem lett volna oly élénk a visszahatás, így akkor sem, ha kiadott művében, más megyében is létezőként jelezte volna a hasonló bajokat.

Van még hozzászólni valók speciális érdekből, Baja város közönsége érdekből is ezen ügyhez; amennyiben Baja város Bács megyének egyik legtekintélyesebb városa.

A ki ismeri Baja város históriáját, bizonyára tudja, hogy Baja volt azon gyűpont, honnan a megye sorsát intéző hírvesszők tértek kikerültek, ily szivátk magukba a műveltség, a tudomány alapismereteit, innen vitték tova azt, mint

TÁROZA.

A művész hagyatéka.

— Holnapi beszély —
 Fordította: — Y. —
 (Folyt. és vége)

II.

Köcsök mely éle egy nagy fejű, kurt lába zanderrel jó volt fogva, már három órája döcögött, s még mindig úgy látszott, mintha ugyanev helyen volna. — A lenyugvó nap roppant vörhanyag csúcsok festett a vizenyős lapály mecsarának tükre; nemsokára a nap is leszállt, s Cappelmanns föltéved merengésből fölkiáltott: — Huzd jól magadra kőpöpecyedet, Krisztian, lábadat dugd jól a szalmá közé. — Barabás jobban hajrs! Szóznym csiga mődra haladnak!

Együttal elővonta a skandinos palackot, nyugot bízott helybe a szótán nekem vőjűk.

— Ígyél egy kortyot, hogy be nem menjen ez a kő a gyomrába. Nincs rosszabb, mint az ily nedves vődek kizöngőse.

Követtem a jó tanácsot, s a szesz melegítő hatása alatt csakhamar jó kedvem támadt.

— Kedves Krisztian, kezdé rövid szönet után az öreg mester, melyt meg ott egy hat óráig anyádnak kell ezt a kővet, s nincs más maúlásunk a pipásól, eszevőjünk kősdő Osterhábról. — Legnagyobb nyvezetessége helynek a „dolány-zeszkő” hoz elismert kőresma, mely a „három szalma” utczában van. — Messzől meglehde ismereti nagy, jeves fedelől; négyzetgölcse kis alakúak a kőbőre vőjűnk. — Szembe egy nagy kezlenye fa

áll, jobbra pedig egy folyóddárral beütött ócska fal, mely mögött a baromfudvarban száz meg száz csirke, kacsá, pulyka s liba főtölő lérmét csap, mely hungverseny azonban épen nem kellemes.

— A mi a kőresma ív-szobáját illeti, abban semmi rendkívül; hanem ott távol a sűrű kék fűstben horodó alakú pőnzár mellett a rettenetes Van Grabinus Heródes, kik elneveztek az „észak Bachusi”-nak. — Ez az ember úgy issza a portert, alet, mintha százakok hordóba öntöde. — Jaj azon festőnek, ki belép e pokolba!

E szavak után Cappelmann mester ko mely arcaval pipára gyűjtött s hallgatott. — Én egészen elszomorodtam, legyőzhetően hántosodás lepte meg jelkőnt. — Egy órára tén magamra, mintha orvénnyhez kőszeltem, s ha kőkerületim volna a kőresmél. — Isten bocsá! bizony talán megszöktém volna öreg mesteremől. — Maradnom kellett tehát a szömbé nézni a végeztes események, melyek előre léttam.

Tíz óra táján Cappelmann mester, elaludt, s feje az őg Válmira nehezelt. — Egy kis ideig még vőzölő tartottam magamra, de utózára engem is elyemott az álom. Nem tudom megad állatnak egy: egyszerre azonban köcsök megállt, s a kőcsök fölkiáltott.

— Itt vagyunk! Megerkezünk.

Cappelmann mester meggyejeve kiöltöt, rajtán pedig a hűveg szorongott vőcsök.

Ha ezer esztendőde élünk, mégis őtőlünk valdekemben maradha ez a kőresma, elcseszny maglomban legelőt anyólt letevévelde, rácsos székkel, melyből halvány fény ömlött ki a sötét éjsze s tonpa szíraj hangzott az őj eszöndőbe.

Epen leszállni készültünk a kőcsőről, midőn a sötétségből hirtelen előtűnt egy magas, nyúlak ferhu, fején széles kárimáj kalappal, heges szakállal, szélesen kárimáj gallérral s mellén háromsoros aranyláncal, minét a flamandi festések szoktak viselni.

— Te vagy az Cappelmann? kérdé az idegen.

— Én vagyok, mester, felelt Cappelmann összerézve.

— Vigyázz! jól vigyázz! a lélekgyilkos vár rád!

— Legyen nyugodt; Cappelmann András teljesíti kötelességét.

— Jól van, te férfi vagy! A régi mesterek szöleme kideren fog téged!

Ezzel az idegen elunt az őj homályában s Cappelmann egészen sápadtam, be nyugott s előlélt arcazen leszállt a kőcsőről; én teljesen megzavarodva követtem. — Egyszermind benyertem az ajtó, s a nagy víz szömbében a mestergerendára akasztott sodatok, szártott halak, s előlélt által vagy száz ember pillanték meg, sorban ötte hosszú asztalok mellett, s vizen időszelva s pipázva.

De leginkább megragadta figyelmemet maga Van Grabinus Heródes, ki hatra a kis pőnzár asztalól állt, éppen úgy, minént őt Cappelmann rajzolta, kőcsökig felgyűrt ügyjűl körölvőve soros kőcsöktől, állat hatalma oklère támasztva, mig nagy sárga száma hosszú szalmát le mellette. — Merengő tekintettel bámult a „fényes halaszatra”, mely vele szemben éj egy kis fa öllé felett függött a falon. — A kőcsök előlélt végre a vén Juditl sovány alakja hadonszót.

Már néhány máselőperre bűnűltem rá, midőn kőn az éjszai őr trombitáján hangzott, merengő arannyal gyorsan megszállt a vén Juditl.

— Éjfel van! Tizenkét néjje épen, hogy a híres festő Van Marius Osterháffen tetemfeljőve nyugazik, s az igért becszölő még sem jelentkezett.

— De itt van már! kiáltott Cappelmann s terem közé-pőre lépve. — Mindenki rá nézett s Gambirius is felője fordulván, mosolyogva simagtatta szakállát.

— Te vagy Cappelmann? szólt gonyosan... Vártalak, a „fényes halaszat”-ot keresed nemde?

— Azt, felelt András mester. — Megígértem Van Mariusnak, hogy betövezem renek művét, s ezért bírti akarom és bírti fogom.

— Bírni akarod és fogod? Barfotom ezt konny mondani, de tudod-e, hogy én e festményt becsület párbajban, kőcsövel kezében nyertem meg!

— Tudom s azért kőcsövel kezében akarom visszanyerni.

— Tehát kőcs vagy sikra szállni, vagy „nagy partira”?

— Igens kérek vőgyöki — Isten igazságos, megfog segíteni. — Bevöltem szavam, vagy én is asztal alá buknom.

Gambirius szemel villogtak, s a vőköhöz fordulva kiáltt:

— Hallottátok mit mondott. — Ő kihív engem: én legyen nekem akarat szerint.

— Azután nemek Cappelmann felő fordulva kérdi, ki a pálya bíró?

— Az én pályámban Rebstock Krisztian, felelt Cappelmann, s intett nekem, hogy előlépjek. — Megvótam hatva, féltem is.

A jelen voltak egyike, Van der Broek Ignác Osterháffen polgármestere nagy parókával fejez, azonban elrejtve, s írást huzva ki zsebből, száraz hangon olvák:

közönséget a hasznosítottak nem csak az anya-nyelve, de az ország dicsőségére is.

Amde, Baja város súlyos megrázkóztatásának volt alávetve, melyek közül csak az 1840. év május hó 1. én dühögő iszonyatos tüzeztet, mely az egész várost elhamvasztotta, s azon közzadósági cspászt említték fel, mely a közzadósági várost anyagi zavarokba sodorta, midőn ugyanis, avatlanul kezék, rövidlár, csaknem értelmetlen egynék vezetés alatt a gr. Zichy Ferrariss Bédogit megrett bírtok gondatlan kezelése körül, csaknem vagyonság tonkra jutott.

Mint mindenütt, úgy itt is, a haladásnak egyik fő segélyforrása a vagyon.

A jelzett cspások és szomorú viszonyok lekázhatlan volta a város további fokozatos fejlődését megakasztotta ugyan, de arra bátran hivatkozhatik minden polgár a városnak, hogy haszonra, sőt tekintélyesebb provinciaális városoknál legelőbb tekintetben kiállja városának a versenyét, dacára annak, hogy pl. az földművelési vasút kereskedelmét alapjáiban támaszta meg, dacára annak, hogy míg más városok évtizedek óta vasúti összeköttetést nyertek, minden anyagi áldozat nélkül, addig ezen tekintélyes kereskedelmi és ipari fontosságú város teljesen melezotetett.

A jelzés mit György Aladár úr Bácskáról használt, történet legyen az akár oly értelemben mint monda volt, akár azon nemes intencióból, miből gr. Zichy Jenő úr magyarozta. Baja városára egyáltalán nem vonatkozhatik.

A közélet terén elsősorban nyilvánvaló nemes, hazasim működés képei összességében a hazai javát, s ha minden város úgy teljesíti kötelességét, mint Baja, akár hazasim azon óhaj, bár lenne az országunk sok ily Baja.

Nyilatkozat.

E lapok egyik legutóbbi számában a Kapots polgármesternek kiírtott üzetszerző közölvén a birt, említtet tettem az általános megfogalmazásokról, mely minden jelenlevőt m. éltán és jözo-sen elfogott, látva azt, hogy a túlzóság a laknyúlhoz csak pár száz, minden a vesztély legnagyobb részben elmulit, s a pusztító tva a kedvező körülmények által már amugy is helyheztek volt. Egyáltalán kifejezést adtam nézetemnek az iránt, mire van ógós szükség, hogy a társulit jusson csak némely is tühre és állapotba ügyen.

Ez ujónasára a „Baja önkéntes tűzoltó egyesül” parancsnoksága egy általános érte-

telten, szöveget képzett nyilatkozatot tett közbe a „Baja Közlöny” nyílt teretben. A választ általában a fenti önkéntes egyesülre se érdemesen, hanem nem volna annak egy pontja, melynek értelmét kivonnem lehetett.

Nem tudom, tudatlanságunk vagy minek kifolyása lehetett a hang, melylyel a kérdés tetetett, vajon kívánhat-e bárki is, hogy a túlzóság területe megjelöljék, aljiban bár a város, nem az ország törvényességében, ha nincs szükség, mire felüljön, puszt ágy, mibe teküdjön?

Kérem en most, hát ugyan minek akkor a túlzóságot védeni akarai, ha túlzóság egyáltalán nincs is? Vagy fölöslegesség mert megát nevezni egy testület meg akkor is, ha nem képes meg az áltany törvényességében kiírtott témét is rögzíteni megjelölni? Mire való akkor a „Baja önkéntes” címzet viselése, ha ily nyilatkozatot közzétesznek? Nem hogy valamit igazolnak, monogat velük a parancsnokság, de sőt a túlzóság ellen — nem egyáltalán — emelt vádakat önmaguk igazolta és súlyosbította. — Állításaimat az utolsó betűig fenntartom!

De mégis, a parancsnokság kívánóságát képest, türelmemmel leszek a „közönséges” szervezkedés, és előre is meg vagyok győződve, hogy a telen, (mert hisz ez is a közönséges áll), ha majd a háteketek 2-3 hét magas hó fedi, és eső b. k. t. e. s. t. t. o. t. t. t. t. szökés és felszökés ártalm, akkor nem kell félnünk, hogy Baja város, mint 1840-ben teljesen lehamvad. Tudósító.

Az országos méhézetzi egyesület kiállításáról.

(Folytatás.)

Az első méhézetzi vándorgyűlés második tárgyalói, a méhézetzi egyesület főnökeiről, Molnár János tartott felelővását.

Az értekez a hazai méhézetzi előmozdítása szempontjából kívánatosnak tartja, hogy az országban szétszórtan működő egyesületek a megyéenkénti szükséghez képest alkalmilag egyeteket együtt a már eddig vett központban egyesüljenek; mivel csak az egyesülési és a központ körüli összerülés által lehet csak majd idővel határozó méhézetzi azon kívánt helyzetbe juttatni, a havó már az osztrák méhézetzi al az azonos cél szem előtt megtartásával oda tereteltet. Miért is ajánlja, hogy a létező méhézetzi egyesületek kölcsönös segély alapján alakítsanak meg, pedig a megyék népessége és a felületi viszonyok szerint. Hangsúlyozza továbbá, hogy a kiképzendő vidékekre mérten vándorutazók küldésnek ki, kik a méhézetzi a kertészettel történő tanítása mellett az

egyletek megalkotásában is kiváló buzgólkodás kifejtésére lenének hivatva

Ezután Domotir László, egyleti tükár, a méhek kitéltetéséről tartott érdekes előadást.

Az értekezés megemlítte, hogy a teletérés néve a méhézetzi két ellenfeletben előjárás mellett harcolnak

Egyik rész a melegen, tehát a szobában vagy a teljesen védett méhészetben történő teletétet tartja a legjobbnak. Mások meg a szabadban való teletétet mellett harcolnak. Az előbbi mindkét rész érveit is elősorolja. Így azok, akik a melegen való teletétet mellett küzdenek, azt hozzák fel érvelni, hogy a teljesen fedett csendes és meleg helyen a méhek biztosítva vannak az idő viszonyosságai ellen; nemkülönben a kártékony állatok és a gonosz emberek ellen is. Állítja továbbá, hogy a zárt 15 foknyi meleg helyen a méhek kevesebbet fogyasztanak, mert a szükséges melegség kifejtéséhez kevesebb eldélre van szükségük. Érinté, hogy a zárt szobák helyen a sejték és egyáltalán a méhek beleszennyezhetők meg s emel fogva a méhek is egészségesebbek maradnak.

Ellenben a szabadban, illetve a nem cselezési méhészetben, sem a hűg, sem a kártékony állatok és a rossz emberek ellen eléggé biztosítva nincsenek. Holott a méheknek éppen úgy, valamint egyéb háziállatoknak, de meg mint nekünk embereknek is, szükségük van télen által is bizonyos fokú melegségre. E mellett szólta fel — mondja az értekezés — nem régen maga a Dzierdzon is, midőn a méhek szerencsés kitéltetéséhez 15-20 foknyi melegt ajánlt.

Azok, kik a védett, meleg helyen való teletétet kevésbé tartják czélzásrának, oda nyilatkoznak, hogy a méhek a melegen elfutadnak, a kaptárakból kijönnek és szétmászakálnak; hogy levegő hiányában szenvednek, lépeik megpedeszednek s ennek folytán nem ritkán a vérhas betegségeken esnek át. Sőt még azt is állítják, hogy a melegen a méhek el lesznek kényeztetve és annyinyiblen folytonosan zsongnak, elegendő lékáros következményeibe jutnak. Végre állítják, hogy a méheknek kamrába, szobába, vagy más védett meleg helyre történő ki-bezállítása nagy költséggel és fáradsággal jár.

Az előző mindezen ellenvetésekre következőleg válaszol: az elfutás megakadályozására ajánlja Dzierdzon által is megkorolt azon eljárást, melynek értelmében

Harmad nap reggel a gyortyák előléta előtt a polgármester látván, hogy a kázelem végtelenül húzódik, megparancsolta Juditnak, hogy cernát és töt huzzon, mivel az első próba ideje megérkezett.

A „nagy partizé” szabályai szerint, a versenyök közül annak, ki a próbát diadalmasan kiálja, joga van választani az italok közül, s ellenfelet ugyanannak ivására kényeszerhetni.

Herodes letette a pupát, s átvette a töt és cernát. — Azonban vagy megmehezült volt már keze, vagy a gyertyák lobogó lángja vakította el, — de kénytelen volt hámszor is újra kezdeni, míg sikerült befűzni a cernát.

— Önön a sör Cappelmann mester, szót a polgármester.

András mester fölkielt, s mindjárt az első bökere befűzte a cernát.

Fűszárgató előjénés és taps támaszt a teremben; azt hittem ránk szakad az egész rozzant épület. — Gambirinusra tekinték — arca vérszós volt, ajkai remegtek.

Néhány perc múlva a zaj lecsendesült, mire a polgármester hámszor az asztalra ötte ünnepélyes hangon mondá:

— Cappelmann mester! ennek nagy a dicsősége Bachusban. Mind által parancsol.

— Skidamot, ó skidamot! A legreggibb, legerősebb fajból!

E szak megpő hatást gyakoroltak a kormetárra, fölragyott és sápadt arccal kiállt:

— Nem! Nem! sőt, csak sör, nem skidamot!

— Sajnádom szót a polgármester kurtán, a szabályok nagyon világosan szólnak; hozni kell smit Cappelmann kíván.

a méhalk ajlás szelével lyukacsok alkalmaztatnak. A röplukakon történő ki-mászálást inkább csak ráfogásnak (?) tartja; még a sejtnek és a méhalk bejelenek meleg és száraz helyen történő megpedeszedését a természetben törvényivel ellentétben állának tehát változnak nyilatkoztatja ki. — A mi a ki-és bezállítással járó nagy fáradságot illeti, arra nézve azt mondja, hogy a kinek sok méhe van, az nemcsak a méhalkhozlen kiadásokra szükséges összeggel, hanem elegendő munkáerevel is szokott rendelkezni.

Azonban följöttélen kimondja, hogy a helyiség, melyben vétheinket kitéltetni akarjuk, ne csak védett helyen álljon, hanem lehetőségig padlózott, száraz és tiszta legyen. Szóval az előző melegen való teletétésnek iparkodó előnyét kifejezni és a szabadban való teletétést, kivált a kezdő méhészetnek és mindazoknak, kik arra vald sör. hűvözést oldalkolai bíró méhalkokkal nem rendelkeznek, legkevésbé sem ajánlja.

A köztársaságban részvételt előadásban fölsozlaltakhoz több jeles méhésznem, nevezetesen fr. Ambrozij Belának, Gondócsnek, Grandának, Jakobnak hozzájárulása mellett az lett érvényre emelve, hogy a gazdag méhészdok, melyek rossz hűvözött méhalkokkal vannak, lehetőségig a szabadban, a gyengébbek meg, kivált ha egyszerű deszka kaptárakban vannak, mindenkor elegendőleg védett meleg és száraz helyen teletessenek. Magától értetődik, hogy a teletetésre el-tett családnak, a méhek számára hoz képest, mindenkor inkább több, mint kevesebb méze legyen.

Miután még jövő évi gyűlés helyét Békés-Gyula tüzérték ki, a jeleztem nevezetes dolgokat letárgyalta I. napi gyűlés befejeztetett.

(Vége köv.)

Lissák János.

Különfelek.

*Biborusz érvénkülő Eminentia — mint értesülünk — t. hó 29-én a Kubuskyj-ünnepély alkalmával valószínűleg városukat magas megjelölésével fogja megjelöztetni.

Latinyétsi Gábor városunk érdeműs országgyűlési képviselője f. hó 19-én látogatott körünkől. Itt tartózkodása alatt látványon, minden oldalról tapasztalta az igazságot, a tisztelet és becsület jeleit, mely egyáltalán a város érdekeitek nagy előmozdítás körül szerezett bevallatában érdemének elismerése. Midőn városunkba jött, a város érdekeit közelebb érítve azt írt vettük, hogy a magas kormány, a város által

„A vívők segélyét megilleti leheér asztalkendő, fehér kanesó, s gyertya: szolgálatnak neki.”

Azonnal jött a piros képu szolgálató s a mondattalok elém rakta.

Es ki a te pályabíró? Kérlek Cappelmann.

— Van Rasmus Ádám.

Ez a Van Rasmus egy vízvezető ortu főnök, midőn állt, s neki ugyanazzal szolgálat a mivel nekem. — Ez megteretvén Gambirinus kezét nyujtott öntelének és kérdé:

— Nem fogsz használni semmiféle cseli, sem boszorkányságot?

— Sem csel, sem boszorkányságot.

— Nem táplálsz gyűlöletet ellenem?

— Majd ha megbosztam Cappelmann, Hocmert, Vinkelmann, Van Mriuszt, kik mind jeles festők voltak, s kiket te porterbe és aléba fullasztottál, hogy jeles műveiket elrabolják, akkor nem fogok gyűlöletet táplálni ellened.

Heródes haragosan felkaczagott s mondá:

— Én becsületis, tisztességis közömben egyetlem le mindnyájukat, úgy mint na lefoklat győzni téged. — Melyek jogos tulajdonomat képezik, s mi a gyűlöletedet illeti, aztai nem fordulóm. — Fogjunk az ivéshez!

— Es ekkor előszóltat a kázelem, melyhez hasonlót még nem látott Holland — s melyről meg a kőse nemzedék is beszélni fognak. — Egy horó el-tettek az asztalra, s egy egy pintes kanesót a kez közbe etc. — A kanesóknál színgy föltették, miket a kázelek egy hájra egészen kidobítottak — azokat, aztán újra toltották és ismét gépies pona-

losságát kiírtették, minden félóránál egyet-élen végre a horódból kifogyott.

Az ale után következett a porter, azután a lambé. — Konnyen megmondhatnám hány horó fogyott el ezen italokból, mert Van der Broek polgármester pontosan feljegyeztet mindent, tanuságja a késő unokáimok; de hiátia mondanám nem hiánék el, mesének tartanák. — Elég annyit megemlítenem, hogy a parhaj két egész napon s három éjen át tartott. — Ilyesmire még nem volt példa!

Először történt, hogy Heródes oly ellenfele akadt, ki bátran vörözhetett vele, el is terjedt ennek híre a városban, s valószággal önműlt a nép, hogy jelen legyen a kázelemnél, s a második napotl kezdve a korema nagy idő termet egy pillanatra sem ürült ki; alig lehetett benne mozogni, s a polgármesternek kellett közbe lépnie, hogy a pinczér az utolsó sörös horókat a vívők számára behozassa.

Cappelmann mester és Gambirinus ez alatt bűmáltsal pontosságal ürtgették kanesókat. Hőnként, midőn utána számítottam, azt hittem, hogy csak álmomod; — szorongva nyugvotem Cappelmann mesterre, de ő jókélemben bűmáltsal teletén s nevetve szót:

— No! Krisztika, ez aztán jól megy, nemde? Igyál te is egy pohárral!

Egészem meg voltam zavarodva.

— Van Marius szeleme van vele, az tartja fentl gondolatim.

Gambirinus ez alatt az asztalra könyököire nyugvottan pipázott, s oly arccsal ürtgetté kanesókat, mint valamely jóra való nagy polgár, ki este egy pohár sörnél pihen ki néppeli fáradalmat.

A tolog kezdett megfoghatatlan lenni, a legkeményebb ívők is bűmáltsal.

Hirdetmény.

Alóírt kölcsönös-segélyző egyesület közhírré teszi, miszerint az egyesület tagjai részére az ingatlanra kölcsön-egyletét megújítja oly formán, hogy minden törlesztés után ingatlan birtosítók mellett — 6 óvre — 200 ft. o. é. kölcsön adatik 8% kamat fizetés mellett.

Ezen kölcsön-nyire felhívja alóírt intézet az egyesületi tagok különös figyelmét, mert tekintve, hogy a visszafizetés a hetenkénti apró összegek behuzása által történik, melyekre az egyesületi tagok 6 év felafyrtá után, az összes eredményezett kamat-juttalékban részesülnek; e szerint az alós valósággal csak alig 5% fizet, a mely kamattal minden esetre a legelőnyösebb kölcsönök közé emeli az intézet ezen kölcsönét.

Különböen bővebb felvilágosítással bármikor szívesen szolgál az intézet tisztviselősege.

Egyelőreleg közhírré tétetik, miszerint az egyesület házában egy bolt és hozzá

Baján, 1882. aug. hóban.

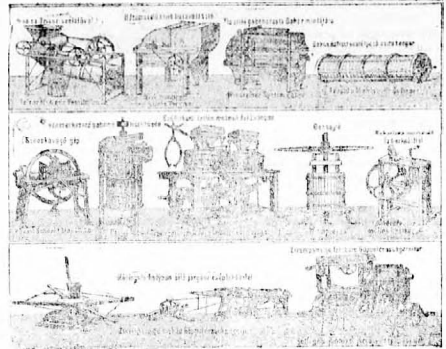
A bajai

**kölcsönös-segélyző-egylet
igazgatósága.**

GUTJAHR és MÜLLER BUDAPESTEN.

Első budapesti Trieur, rostalemez és gazdasági gépgyár
(ezelőtt Brogie J. és Müller)
a Margithid közelében.

Ajánlják szolid szerkezetű és javított gyártmányukat mint:

Trieurök gazdaság számára:

Járgány-cseplőgépek.
Szeleto rosták,
Kukorica morzsolók,
Szecselvágók,
Borsajtók.

Különlegességek malmok szá- mára:

Dupla malmok,
Malom trieurhengerek,
Gabona osztályzó-hengerek,
Koptató gépek.

Deratíváló gépek,
Tararók, Detacherók.

Malom alkatrészek u. mint:

Transzmissiók,
Sziklerétek.

Rosta lemezek:

Cseplőgépek rosták,
Lisztbenger szíták,
Koptató lemezek,
Rtáspoly lemezek,
s. t. b.

Árjegyzékek kívánatra ingyen és bérmentve.

Gyári raktár és képviselőség: Baján Drescher Gyula úrnál.

Magyarország ifjúságának

Fissinger E. katonai iskolája tápintézettel

Budapest, V. kerület, nagy korona-utca 13.

az 1882/3. tanévre október 1-én kezd meg tanfolyamait:

I. Az előkészítési tanfolyamokat a katonai képző intézetekbe és hadapród-iskolákba való felvételre.

II. A tényleges hadapród-tanfolyamot, a csász. és királyi hadseroegbe való közvetlen belépésre (már szolgálataban álló katonák részére is).

Kimerítő értesítések ingyen.

Értesítések és beiratások naponként 9—12 óráig.

Az igazgatóság.

ELŐFIZETÉS

A

„BUDAPESTI HIRLAP”

CZIMU FŐVÁROSI NAPILAPRA.

A „Budapesti Hirlap” a legelőnyösebb s legterjedtebb magyar lapok közé tartozik. Megjelenik mindennap még ünnepotáni napokon is 12—16 oldalnyi tartalommal, melyben a politika, a társadalom, irodalom, művészet, a hatósági és gazdasági élet röviden, szabatosan és hiteles források alapján tárgyalatik.

Közül a „Budapesti Hirlap” élénken irt rendez rovatain kívül mindennap két tárczát, állandóan egy-egy jeles regényt folytatásokban, számos szórakoztató és ismeretterjesztő cikket; van állandó vidéki rovata, vannak megbízható külföldi levelezői, szóval a „Budapesti Hirlap”, a mellett hogy hazafias hivatásának a fővárosi német újságok kizsoritását a magyar családokból tüzte ki, a versenyt sikerrel veheti föl bármely külföldi vagy hazai lapársával, melyek mind egyikénél még hozzá utasóbb.

A „Budapesti Hirlap” állandó dolgozó társai a következők, u. m.: Csukási József, szerkesztő, gróf Teleki Sándor, ezredes, báró Kaas Ivor, Rákosi Jenő, Balogh Pál, Szokolay Kornél, Kacziány Géza, Berényi László, Rákosi Viktor, Benedek Elek, dr. Volf Vilmos.

A „Budapesti Hirlap” előfizető ára félévre 7 frt, negyedévre 3 frt 50 kr., egy óra 1 frt 20 kr.

Czime: „BUDAPESTI HIRLAP”, Budapest, kalap utca 16. sz.

Tisztelettel ajánljuk a „Budapesti Hirlap”-ot a hazafias magyar közönség pártfogásába.

CSUKÁSI JÓZSEF s. k. RÁKOSI JENŐ s. k.

A „BUDAPESTI HIRLAP” kiadó-tulajdonosa.